

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 167/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, Tyršovo nábrežie 1679/7, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 86/2018-312 zo 7. novembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 227/2020 z 24. augusta 2022 a ich postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. novembra 2022 v jej nie príliš precíznom sťažnostnom petite domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Žiada priznať finančné zadostučinenie v sume 4 000 eur od Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a v sume 2 000 eur od Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Navrhuje zrušiť uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 227/2020 z 24. augusta 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ako aj rozsudok krajského súdu č. k. 9 Co 86/2018-312 zo 7. novembra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiada od oboch súdov spoločne a nerozdielne nahradiť jej trovy konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný v konaní začatom na základe žaloby sťažovateľky doručenej Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) ešte v roku 2012, ktorou sa proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako žalovanej domáhala (výlučne) náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33 000 eur za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, ku ktorému malo dôjsť po odvysielaní reportáže s názvom [REDAKOVANÉ]“ v relácii [REDAKOVANÉ] tým,

že sťažovateľku ako pracovníčku daňového úradu spojil s daňovým podvodom, a to napriek skutočnosti, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 T 29/00-2043 z 26. októbra 2006 bola oslobodená spod obžaloby krajského prokurátora v Košiciach č. k. 1 Kv 47/99 z 27. septembra 2000 pre spolupáchateľstvo pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 a 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

3. Okresný súd prvou výrokovou vetou (v poradí druhého) rozsudku č. k. 8 C 28/2012 zo 6. marca 2018 žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 11 000 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, druhou výrokovou vetou žalobu vo zvyšnej časti (22 000 eur) zamietol a treťou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaná má voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34 %. Po vykonaní dokazovania a preskúmaní a vyhodnotení celého obsahu reportáže považoval za preukázané, že spôsobom, akým bola reportáž spracovaná a odvysielaná, došlo k zásahu do osobnostných práv sťažovateľky, pretože nadbytočné komentáre, resp. subjektívne vyjadrenia a nepravdivé informácie redaktora mohli v divákoch, teda aj v ľuďoch v okolí sťažovateľky, ktorí reportáž videli, vzbudiť pochybnosti o jej nevine, čo sa napokon odzrkadlilo nielen v tom, že niektorí ľudia sťažovateľku označovali ako podvodníčku a používali voči nej hanlivé slová, ale negatívne to ovplyvnilo aj jej rodinný a súkromný život. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, okresný súd vychádzal zo závažnosti ujmy, ako aj z okolností, za ktorých k porušeniu osobnostných práv sťažovateľky došlo. Sťažovateľka sa náhrady nemajetkovej ujmy domáhala z hľadiska troch aspektov, a to pohrdania okoliam, rozviazania štátnozamestnaneckého pomeru a psychickej traumy prejavujúcej sa nespavosťou a stavmi úzkosti. Vykonaným dokazovaním bol preukázaný len prvý aspekt (pohrdanie okoliam), pričom ďalšie dva aspekty preukázané neboli. Sťažovateľka totiž rozviazala štátnozamestnanecký pomer so zamestnávateľom dohodou 1. novembra 2009, t. j. pred odvysielaním reportáže 26. januára 2010, a s diagnózou úzkostne depresívna porucha sa takmer kontinuálne ambulantne lieči už od 23. marca 2004. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd považoval priznanie 1/3 zo sťažovateľkou požadovanej sumy za dostatočné a spravodlivé zadosťučinenie spojené s neoprávneným zásahom do jej osobnostných práv.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom vyslovila nespokojnosť s tým, že jej nebola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v celej sume 33 000 eur, ktorú požadovala, keďže Okresný súd Košice II v súvislosti s rovnakou reportážou rozsudkom č. k. 22 C 62/2010 z 20. januára 2012 priznal inej žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 30 000 eur, ale aj iné všeobecné súdy v sporoch verejne činných osôb (politikov a sudcov) s médiami po zistení, že došlo k zásahu do ich osobnostných práv, priznávajú niekoľkonásobne vyššie sumy náhrady nemajetkovej ujmy. Nebola spokojná ani s tým, že jej nebola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

5. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)]. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky uviedol, že fakt, že všeobecné súdy v obdobných súdnych sporoch priznali iným žalobcom vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy, nie je vo veci sťažovateľky relevantný, a to nielen preto, že skutkové okolnosti týchto prípadov nie sú identické s prípadom sťažovateľky, ale aj preto, že právnymi závermi týchto súdov okresný súd nebol viazaný. Sťažovateľka sa v petite žaloby inej formy nápravy protiprávneho konania zo strany žalovanej (ako náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33 000 eur) nedomáhala. Podľa názoru krajského súdu okresný

súd, vychádzajúc z vykonaného dokazovania v odôvodnení svojho rozhodnutia, náležite a dostatočne vysvetlil, akým spôsobom stanovil výšku náhrady nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do osobnostných práv sťažovateľky. V zhode so závermi okresného súdu krajský súd považoval priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy sťažovateľke za primeranú, spĺňajúcu represívno-preventívnu funkciu nemajetkovej ujmy.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, kde odvolaciemu súdu vytkla nesprávne zistenie skutkového stavu, nepredvídateľnosť a nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, t. j. rozsudku najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 65/2013 z 28. mája 2014, a právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, t. j. či žalobca v konaní o ochranu osobnosti má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v závislosti od výšky priznanej nemajetkovej ujmy.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením (doručeným sťažovateľke 29. septembra 2022) dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. c) CSP], keďže vady zmatečnosti ani nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom nezistil a zároveň § 357 písm. m) CSP vylučoval prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu je, pokiaľ ide o výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy sťažovateľke, nedostatočne odôvodnený a nepredvídateľný, s čím sa najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky náležite nevysporiadal. Na podporu uvedených tvrdení predložila ústavnému súdu rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 22 C 62/2010 z 20. januára 2012, ktorým priznal inej žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 30 000 eur. Zároveň namieta, že napadnuté konanie, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o náhrade nemajetkovej ujmy, trvalo neprímerane dlho, čo má zakladať jej nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavným súdom, ktoré považuje za finančnú satisfakciu spojenú so zásahom do jej základných práv a slobôd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. č. k. 9 Co 86/2018-312 zo 7. novembra 2019 (bod 5) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. č. k. 4 Cdo 227/2020 z 24. augusta 2022 (bod 7) vydanými v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sťažovateľka považuje za nedostatočne odôvodnené vzhľadom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v tomto type konaní (bod 8).

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery

všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neutržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

11. Ústavný súd, považujúc ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu za podanú včas (§ 124 zákona o ústavnom súde), posudzujúc napadnutý rozsudok krajského súdu, skúmal, či sa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu (bod 3) neodchyľil od prípustného výkladu relevantných právnych noriem upravujúcich náhradu nemajetkovej ujmy pri neoprávnenom zásahu do práva fyzickej osoby na ochranu osobnosti (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Keďže prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05) a odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, vzal pritom na zreteľ i rozsudok okresného súdu.

12. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Do jeho obsahu patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (II. ÚS 410/06, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).

13. Podstatou rozhodovania o väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým

uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).

14. Aj podľa judikatúry ESLP, ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. 12. 1976, § 49).

15. V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limity vyjadrené čl. 26 ods. 4 ústavy explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávneným zásahom zo strany iných súkromných osôb alebo štátu. Takýmto zásahom môže byť aj zverejnenie nepravdivých a poškodzujúcich údajov o určitej osobe. Teória a súdna prax preto rozlišuje medzi skutkovými tvrdeniami, u ktorých možno zisťovať ich pravdivosť, a hodnotovými súdmi. Avšak ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti (III. ÚS 73/2015).

16. V posudzovanom prípade nebolo sporné, že k zásahu do osobnostných práv sťažovateľky zo strany žalovanej došlo. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nesúhlasila výlučne so záverom krajského súdu týkajúcim sa nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy v ňou požadovanej sume 33 000 eur.

17. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že v konaniach o ochranu osobnosti má fyzická osoba v súlade s § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to najmä v prípadoch, ak došlo k zníženiu jej dôstojnosti či vážnosti v spoločnosti. Pri určení jej sumy prihliada všeobecný súd hlavne na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za akých došlo k porušeniu jej práv. Zváženie možností odškodnenia, resp. odstránenia následkov zásahu do práva na ochranu osobnosti je vecou voľnej úvahy súdu. Zákon pritom súdu ustanovuje len jedno z kritérií, ktoré má pri tomto zvažovaní vziať do úvahy, a to či zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti, resp. vážnosti osoby v značnej miere. Z uvedeného vyplýva povinnosť súdu v každom prípade brať do úvahy pri rozhodovaní o priznaní nemajetkovej ujmy intenzitu zásahu, avšak rozhodne ho nezaväzuje povinnosť prihliadať aj na ďalšie okolnosti prípadu. Neprimerané sankcie zo strany súdov by totiž v takýchto prípadoch mohli spôsobiť odradenie širiteľov informácií – predovšetkým novinárov (tlače) od plnenia, resp. vykonávania ich základnej funkcie „strážneho psa“ v demokratickej spoločnosti (m. m. I. ÚS 408/2010, III. ÚS 104/2017).

18. Hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u verejne činných osôb (resp. osôb tzv. verejného záujmu) a najužšie u „bežných“ občanov. Do kategórie verejne činných osôb patria osoby, ktoré sa nejakým spôsobom podieľajú na výkone

verejnej moci; sú to v prvom rade politici, ale aj sudcovia, prokurátori, advokáti, predstavitelia ozbrojených zložiek, štátni zamestnanci, resp. iní verejní činitelia, ktorých konanie by „malo byť trvale predmetom skúmania a debát a malo byť otvorené kritike“ (rozhodnutie ESLP vo veci Thorgier Thorgeirson proti Islandu z 25. 6. 1992, sťažnosť č. 13778/93, § 61), pričom „štátni zamestnanci pri plnení svojich úradných povinností musia tak ako politici zniesť širšie limity akceptovateľnej kritiky“ (rozhodnutie ESLP vo veci Janowski proti Poľsku z 21. 1. 1999, sťažnosť č. 25716/94, § 28).

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom závery krajského súdu nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Civilného sporového poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

20. V posudzovanom prípade bol sťažovateľke daný náležitý procesný priestor, aby sa mohla vyjadriť k tvrdeniam protistrany, ako aj ku všetkým vykonaným dôkazom, pričom iné dôkazy na podporu svojich tvrdení nenavrhol. Sťažovateľka zároveň v ústavnej sťažnosti nepoprela, že v čase odvysielania reportáže (26. januára 2010) do kategórie verejne činných osôb nepatrila, keďže štátnozamestnanecký pomer so zamestnávateľom rozviazala dohodou 1. novembra 2009.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

21. Za ústavne konformný a udržateľný považuje ústavný súd aj záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu, nemajúce oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 438 a nasl.). Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

22. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

23. V posudzovanom prípade bola právna neistota sťažovateľky odstránená už pred podaním ústavnej sťažnosti, a to nadobudnutím právoplatnosti rozsudku krajského súdu, ktoré bolo sťažovateľke riadne doručené ešte v roku 2019 a túto skutočnosť v ústavnej sťažnosti

nerozporovala. K namietanému postupu krajského súdu tak možno dodať, že od právoplatného skončenia napadnutého konania nepochybne uplynula lehota na podanie sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, keďže ani ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 28/2020, uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 366/2021-16 zo 6. septembra 2021, I. ÚS 191/2022). V čase podania ústavnej sťažnosti bola odstránená právna neistota aj doručením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu 29. septembra 2022.

III.4. Záver

24. Medzi rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Nespokojnosť sťažovateľky s napadnutými rozhodnutiami ani skutočnosť, že iný všeobecný súd v obdobnej veci priznal inej žalobkyni vyššiu sumu, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti alebo nepredvídateľnosti napadnutých rozhodnutí.

24.1. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, I. ÚS 249/2022) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08, I. ÚS 1/2020).

25. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a vo vzťahu k postupu krajského súdu aj podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu